

Dr. Hornung Erzsébet búcsúbeszéde

2015. június 26: Diplomaosztó: 11BSc – 11 MSc hallgató

Akik rendszeresen részt vesznek évnnyitóinkon, ballagásainkon és diplomaosztóinkon, megszokhatták tőlem, hogy általában pozitív érzelmeikkel vegyítem mondandómat. Ígérem, most sem lesz másként, sőt ...!

Tegnap ilyenkor még nem tudtam, milyen gondolatokkal is búcsúzhatnék, mert nem szeretem ismételnem magam. De azután jött a délután, amikor is megtartottam utolsó intézeti értekezletemet a staféta átadás okán, és olyan igazi meglepetés ért, amit álmomban sem reméltem. Az idő megállt egy pillanatra, és felszikkasztak az elmúlt 18 év pillanatai, emlékei, arcai. Egy személyre szóló könyvecskét kaptam, amiben az eltelt évek emlékeit felidéző képek, gondolatok vannak. Amiből a tisztelet, szeretet árad. Benne van az eddig végzett zoológusok, biológusok névsora, ami nagy kincs (zoológus 136, BSc 73, MSc 48 fő), és az őket idéző fotók. Természetesen könnyekig hatódtam. Ez az oka, ha most a szokásosnál is szentimentálisabb vagyok, leszek. Tudom, hogy bármely kollégám megérdemelten kaphatna hasonlót, és a sikerünk team munka („egy fecske nem csinál nyarat”). Emellett mindehhez hallgatók is kellene... Mégis...

Életem nagy jutalmának érzem, hogy a sors 1997-ben az ÁOTE-re vezetett. „Nem oda érkeztem, ahova indultam, hanem oda, ahová el kellett jutnom.” (Douglas Adams) – hogy magamra is aktualizáljam egyik volt hallgatóm által bejegyzett idézetet. Örülök, hogy részese lehettem, vagyok, és remélem, még leszek annak a képzésnek, ami itt folyik, amit közelebbi és távolabbi kollégáimmal formálhattunk lelkesen, és ami mostanra másodszor is országos elismerést hozott mindannyiunknak. Hálás vagyok a sorsnak, mert éppen a tömegképzés megkezdésének idején igazolhattam át egy kis létszámú, családias képzési formába (alkalmazott zoológus, majd biológia BSc ill. MSc), ahol minden hallgatóval személyes kapcsolatot lehet kialakítani, ahol nemcsak nyomon lehet követni sorsuk formálódását, szakmai kibontakozásukat, hanem aktívan segíteni is lehet azt a folyamatot, hogy megtalálhassák az őket boldoggá tehető utat. Ahol többet lehet és kell adni, mint puszta oktatás. Ahol élvezni lehet azt a fejlődést, amit az itt töltött 3-5(6) év jelent, miközben a képzésben partnerré és közben felelős felnőtté válnak; megértik az „érted haragszom, nem ellened” igazságát. És ezt évről évre átélni igazán nagy jutalom az élettől. Ebben az életkorban az ember már megéli azt az érzést, hogy de jó lenne a mostani tudással, tapasztalattal kezdeni, vagy legalább azokat rendszerezve klónozni, vagy PCR reakcióval sokszorozni, és kiosztani a fiatalabb kollégák között. De persze ez nem lehetséges, és nem is lenne az igazi.

Nagyon jól emlékszem, hogy az első évnnyitómon ugyanitt Verseghy Ferenc „Az igaz bölcs” c. epigrammáját idéztem, ami szerénységre, alázatra int. Most ars poetica-mul szolgáló másik kedvencemmel, Váci Mihály „Származás” c. verséből való idézettel búcsúzom. Úgy érzem, most ennek jött el az aktualitása.

Ez pedig így hangzik:

Nem az jelöli a származást, rangot,
hogy kikre büszke valaki,
de az, hogy ővele kik büszkélkednek,
s kik szokták nevét féltve mondani.

Én nem mások érdemével dicsekszem:
nem azzal kezdem, - honnan származom.
Tenni szeretnék valamit először,
hogyan kitűnjön: ki fogadhat fiának,
kinek rokonságára van jogom.

Szeretnék olyat tenni, - ó csak egyszer!
miről meglelt fiára ismer
sok egyszerű, távoli rokonom!
S míg tettemet emlegetik,
s komoly szavakkal nevezgetnek engem,
ők dicsekednek, büszkén, énhelyettem:
- „Közülünk származik!”

Köszönöm, hogy ennek az élménynek a megélésére lehetőséget kaptam jó sorsomtól,
a néhai és mostani Egyetememtől, Kartól, a mindenkori vezetéstől, kollégáktól és
tanítványoktól.

Ahogy saját bejáratú könyvecskémből megtudtam: „Egymás között, ha annyit
mondtunk, 'anyánk', akkor mindenki tudta, hogy róla van szó”

Szóval Kedves Gyermekeim! Kívánok Nektek a továbbiakhoz kitartást, nagy
szorgalmat, némi szerencsét, sok-sok sikerélményt. Legyetek nagyon elégedett, boldog és
szerényen bölcs emberkéek, bárhova érkeztek, akikről büszkén mondhatjuk a költővel,
„Közülünk származik”. És éreztétek, hogy nagy családunk mindig mögöttetek áll. Aláírás:
Szeretettel, Anyátok!